

community medicine:

Irland:	community medicine
Det forenede Kongerige:	community medicine

farmakologi:

Tyskland:	Pharmakologie
Irland:	clinical pharmacology and therapeutics
Det forenede Kongerige:	clinical pharmacology and therapeutics

occupational medicine:

Irland:	occupational medicine
Det forenede Kongerige:	occupational medicine

allergologi:

Italien:	allergologia ed immunologia clinica
Nederlandene:	allergologie

kirurgisk gastroenterologi:

Belgien:	chirurgie abdominale/heelkunde op het abdomen
Danmark:	kirurgisk gastroenterologi eller kirurgiske mave-tarmsygdomme
Italien:	chirurgia dell'apparato digerente

Artikel 8

1. En medlemsstat, der er værtsland, kan af statsborgere fra medlemsstaterne, som ønsker at opnå eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser for uddannelse som speciallæge, certifikat eller omhandlet i artikel 4 og 6, eller som, uanset at de er omhandlet i artikel 6, ikke udstedes i en medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kræve, at de opfylder de uddannelsesbetingelser, som denne medlemsstat i så henseende foreskriver i sine egne administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser.

2. En medlemsstat, der er værtsland, tager dog helt eller delvis hensyn til de uddannelsesperioder, som de i stk. 1 omhandlede statsborgere har fuldført, og som er bekræftet ved et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for uddannelse, udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, såfremt denne periode er i overensstemmelse med den, der for den pågældende speciallægeuddannelse kræves af den medlemsstat, der er værtsland.

3. Når de kompetente myndigheder eller organer i en medlemsstat, der er værtsland, har efterprøvet indholdet og varigheden af den pågældende specialistuddannelse på grundlag af fremlagte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, underretter de den pågældende om varigheden af den supplerende uddannelse og om, hvilke områder den skal omfatte.

KAPITEL V

ERHVERVEDE RETTIGHEDER

Artikel 9

1. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 1 i direktiv 75/363/EØF, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der var udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af direktiv 75/363/EØF, ledsaget af en attestations, der bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de 5 år, der går forud for attestationsens udstedelse.

2. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger ikke opfyldte de i artikel 2, 3, 4 og 5 i direktiv 75/363/EØF omhandlede minimumskrav til uddannelse, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, der er udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af direktiv 75/363/EØF. Medlemsstaten kan dog kræve, at disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ledsages af et certifikat udstedt af de kompetente myndigheder eller organer i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som attesterer, at vedkommende som speciallæge har udøvet den pågældende virksomhed i et tidsrum svarende til det dobbelte af forskellen mellem varigheden af speciallægeuddannelsen i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og den i direktiv 75/363/EØF anførte minimumsvarighed for uddannelse, såfremt disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder de i artikel 4 og 5 i direktiv 75/363/EØF fastsatte mindstekrav til uddannelsens varighed.

Såfremt der før dette direktivs ikrafttræden kræves en minimumsvarighed for uddannelsen, der er kortere end den i artikel 4 og 5 i direktiv 75/363/EØF foreskrevne i den medlemsstat, som er værtsland, kan den i første afsnit omhandlede forskel dog kun fastlægges i forhold til den i denne stat foreskrevne minimumsvarighed for uddannelsen.